

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 85 0 К 061786 18 Квлз
Бања Лука, 27.02.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Данеле Миловановић и Горане Микеш као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног И.С. због кривичног дјела лажно пријављивање кривичног дјела из члана 364. став 4. у вези са ставом 3. Кривичног закона Републике Српске одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката С.М. из Д. изјављеном против правоснажне пресуде Основног суда у Добоју број 85 0 К 061786 17 К од 14.12.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 27.02.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснован захтјев за заштиту законитости браниоца осуђеног И.С., поднијет против правоснажне пресуде Основног суда у Добоју број 85 0 К 061786 17 К од 14.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 К 061786 17 К од 14.12.2017. године, а која је потврђена пресудом Окружног суда у Добоју број 85 0 К 061786 18 Кж од 05.06.2018. године оглашен је кривим оптужени И.С. због кривичног дјела лажно пријављивање кривичног дјела из члана 364. став 4. у вези са ставом 3. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 108/04, 37/06, 70/06, 73/10, 1/12 и 67/13, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на новчану казну у износу од 1.000,00 (хиљаду) КМ са роком плаћања од 30 дана по правоснажности пресуде, уз упозорење да ако казну не плати у остављеном року иста ће се замијенити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 100,00 КМ новчане казне одредити један дан затвора. Оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 150,00 КМ у року од 30 дана од дана правоснажности пресуде.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) је благовремено поднио бранилац осуђеног, адвокат С.М. из Д. због повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС) и повреде Кривичног закона, с приједлогом Врховном суду Републике Српске да уважи Захтјев, преиначи првостепену и другостепену пресуду и

оптуженог ослободи одговорности или укине те пресуде и отвори претрес ради разматрања спорних чињеница.

Републички јавни тужилац мр Ненад Враћеш је оспорио основаност Захтјева и предложио да се исти као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, примјеном одредби члана 354. ЗКП РС, ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Ограничењима из става 2. цитиране законске одредбе искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку), док је ограничењима из става 3. искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У конкретном случају поднесеним Захтјевом браниоца осуђеног означена су оба наведена законска основа побијања правоснажне пресуде, при чему је повреда Кривичног закона истицана и као жалбени основ.

Када је у питању повреда права на одбрану из члана 311. тачка г) ЗКП РС, аргументима у образложењу Захтјева ова повреда се изводи из приговора о погрешно утврђеном чињеничном стању с једне стране, те битне повреде одредаба кривичног поступка која повреда се манифестује у заснивању пресуде на незаконитим доказима, с друге стране. Тако је Захтјевом подвргнута критици чињенична основа правоснажне пресуде кроз приговор да тужилаштво није ван сваке разумне сумње доказало тврдње из оптужнице а да је првостепени суд користећи посредно доказивање, које је незаконито, успоставио узрочно посљедичну везу између пријављивања кривичног дјела и дјела које се оптуженом ставља на терет. У оквиру приговора да је побијана пресуда заснована на незаконитим доказима Захтјев прецизира да на главном претресу нису проведени оригинални докази (на чему је одбрана инсистирала) о комуникацији између Интерпола З. и Интерпола Б. са Управом криминалистичке полиције МУП РС, о провјерама код предузећа А. С. и А. Х., те допис граничне полиције, истичући да су комплетни докази што се тиче кретања предметног возила незаконити јер се ради о фотокопијама. Као незаконите доказе Захтјев означава и исказ оптуженог дат у истрази (у својству свјedoка –оштећеног) с обзиром на то да оптужени није давао исказ у фази главног претреса, као и исказ свјedoка В.В. (инспектор Полицијске управе Д.) апострофирајући да се тај исказ заснива на тумачењу дописа и цитираног исказа оптуженог датог у фази истраге.

На наведеним приговорима Захтјева, по оцјени овог суда, не може се темељити тврдња о повреди права на одбрану, као битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Наиме, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану, је једини облик битне повреде одредаба кривичног поступка који, према одредбама члана 350. став 1. ЗКП РС, представља разлог за подношење захтјева за заштиту законитости, а под повреду права на одбрану не могу се подвести оне повреде поступка које су издвојене у посебне, друге облике битних повреда предвиђене у одредби члана 311. став 1. ЗКП РС укључујући и битну повреду из тачке з) цитиране законске одредбе, на коју Захтјев указује, а која повреда се манифестује у виду заснивања пресуде на незаконитим доказима. Осим тога на жалбени приговор одбране о незаконитости наведених доказа другостепена пресуда је дала ваљане разлоге у образложењу (на страни 2.), а повреда права на одбрану не може се темељити ни на приговору којим се доводи у питање валидност датих ралога за одбијене жалбене приговоре. Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представља законски основ за подношење овог ванредног правног лијека у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, то се ни повреда права на одбрану као битна повреда одредаба кривичног поступка не може изводити из приговора чињеничног карактера.

У оквиру приговора заснованог на тврдњи да је побијаном пресудом повријеђен Кривични закон на штету осуђеног, Захтјевом није прецизиран одређени облик ове повреде предвиђен у одредби члана 312. ЗКП РС, а кроз образложење Захтјева у овом сегменту сугерише се да су радње оптуженог критичног догађаја погрешно правно квалификоване као кривично дјело лажно пријављивање кривичног дјела из члана 364. став 4. у вези са ставом 3. КЗ РС. У том смислу се апострофира да је у образложењу побијаних пресуда изостала садржајна анализа ове законске одредбе у контексту утврђеног чињеничног стања посматрано с аспекта испуњености елемената бића наведеног кривичног дјела у радњама осуђеног.

Супротно томе, овај суд налази да су у образложењу првостепене пресуде (на страни 9. пасус 2.) дати сасвим јасни и одређени разлози за правну оцјену радњи оптуженог које манифестују све битне елементе бића кривичног дјела из члана 364. став 4. у вези са ставом 3. КЗ РС, а потом је другостепени суд (на страни 3. пасус 4. и 5.) такође дао ваљано образложење из којих разлога је одбио као неоснован жалбени приговор одбране заснован на тврдњи да је првостепеном пресудом учињена повреда Кривичног закона на штету оптуженог у облику погрешне правне квалификације дјела. Тако дате разлоге прихвата и овај суд као валидно образложење за закључак побијаних пресуда по којем су радње правно квалификоване као кривично дјело лажно пријављивање кривичног дјела у цитираном облику.

При томе је сасвим јасно наглашена дистинкција између овог облика кривичног дјела прописаног у ставу 4. члана 364. КЗ РС, у којем се радња извршења манифестује у лажном пријављивању да је учињено кривично дјело за које се гони по службеној дужности (и ако подносилац пријаве зна да то дјело није учињено), али без упућивања на могућег извршиоца, у односу на основни облик дјела прописан у ставу 1. исте законске одредбе, гдје се радња извршења кривичног дјела огледа у лажном пријављивању неког одређеног лица да је учинило кривично дјело за које се гони по службеној дужности. Одредба става 4. члана 364. КЗ РС прописује да ће се извршилац овог облика кривичног дјела казнити казаном прописаном у ставу 3. исте законске одредбе (новчаном казном или затвором до једне године), па слиједом тога изрека пресуде у сегменту правне квалификације дјела није учињена неразумљивом нити је повријеђен Кривични закон, како то Захтјев сугерише, када је предметно кривично дјело

оквалификовано као кривично дјело лажно пријављивање кривичног дјела из члана 364. став 4. у вези са ставом 3. КЗ РС.

Из изнијетих разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђеног није основан, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, на што се и у одговору републичког јавног тужиоца на тај Захтјев правилно указује, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци, тако што је Захтјев одбијен као неоснован.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић